

Стисналъ здраво студената дрѣжка на прѣжката, азъ се затичвамъ бързо въ собата. — Сурукварка, сурукварка, — викамъ, като влизамъ лудешки и вдигамъ високо дрѣновата прѣжка. Тя е доста голѣма и съ много клончета. Байко я поема и почва да я разглежда. — Колко пѣпки има по нея! — Влиза и мама: Иди сега въ кѣщи, та я натопи въ едно гърне, — дума, — па всѣки день ѝ смѣнявай водата. И ще видишъ какъ за Сурова година всичкитѣ пѣпки ще се разцѣфтятъ. — И бързо отивамъ да я натопя.

Като промѣнямъ всѣки день водата въ гърнето, азъ винаги се заглеждамъ и въ пѣпкитѣ на дрѣновицата. Тѣ вече доста сж наедряли. И ето почватъ една по една да се разпукватъ.

Бързо и неусѣтно се изтъркалватъ днитѣ на коледната недѣля. А въ това време и неразтворенитѣ още пѣпки на дрѣновата прѣжка, натопена въ гърнето, бързатъ да се разпукатъ и разтворятъ. И тъкмо, когато почти всички пѣпки сж се разтворили и сурукварката цѣла е грѣйнала въ цвѣтъ, ето го и втория бѣдни-вечеръ, *свето-Василския*. дето ще доведе Суровата година.

Нова радостъ ме обхваща. Двойна и тройна радостъ: и зарадъ бѣдни-вечеръ и зарадъ разцѣфтяната ми прѣжка, па и за самата Сурова година, която е вече предъ насъ...

Хубавъ е *свето-Василскиятъ* бѣдни-вечеръ. Измежду тритѣ, които се редятъ презъ време на коледнитѣ празници, той е най-хубавиятъ и най-веселиятъ.

Сложена е пакъ голѣмата паралия предъ куноста, дето е запалено кандилото. И пакъ въ па-